

Дата прийняття:	06/06/2019
Дата набуття статусу остаточного:	06/06/2019 (Палата)
Назва:	<u>CASE OF BELYAYEV AND OTHERS v. UKRAINE</u> <i>(Applicatios nos. 34345/10 and 2 others)</i>
Зміст:	Перший, другий та третій заявники з 2004 року засуджені до довічного позбавлення волі та відбувають покарання у виправних колоніях України. 11 липня 2003 року Верховною Радою України було прийнято Кримінально-виконавчий кодекс України, положення якого передбачають особливості визначення місць відбування покарання у виді довічного позбавлення волі; порядку і умов виконання та відбування покарання у виді довічного позбавлення волі. Разом із тим статті Кодексу не містили розподілу засуджених до довічного позбавлення волі, які відбувають покарання, за статевою ознакою. Також положеннями Кодексу було передбачено особливості відбування покарання у виправних колоніях засудженими до позбавлення волі (стаття 18 залежно від рівня безпеки тримання під вартою; статтю 139 Кодексу визначено особливості відбування покарання у виправних колоніях середнього рівня безпеки. Статтею 10 Кодексу гарантовано право засуджених на особисту безпеку. Листом Державного департаменту України з питань виконання покарань від 27 червня 2007 року другого заявника було

	проінформовано про особливості відбування покарання засудженими у виправних колоніях середнього рівня безпеки та надання їм побачень, також визначено й порядок, умови виконання та відбування покарання у виді довічного позбавлення волі, що регламентовано статтею 151 Кодексу. 21 січня 2010 року було внесено зміни до Кодексу, якими викладено у новій редакції статті 150 та 151 Кодексу, зокрема встановлено особливості розподілу відбування покарання засуджених до довічного позбавлення волі за расовою ознакою. Законом України від 8 квітня 2014 року про внесення змін до Кодексу щодо адаптації статусу засуджених до європейських стандартів знову було внесено зміни до Кодексу, яким статтю 151 було викладено у новій редакції – надання права засудженим до довічного позбавлення волі одержувати один раз на місяць короткострокове побачення та один раз на три місяці тривале побачення з близькими родичами (подружжя, батьки, діти, усиновлювачі, всиновлені, рідні брати і сестри, дід, баба, онуки). Тривалі побачення можуть надаватися і подружжю, яке проживало однією сім'єю, але не перебувало у шлюбі, за умови, що в них є спільні неповнолітні діти. У подальшому внесені до статті 151 Кодексу зміни від 7 вересня 2016 року стосувалися зміни періодичності надання тривалих візитів – кожні два місяці. Заявники у справі стверджували, що зазнали порушення права на повагу до приватного і сімейного життя через неможливість отримати тривалі візити із своїми близькими родичами, членами сімей у 2014 році. Урядом були спростовані заявлені вимоги.
Констатоване порушення (стаття):	Порушення статті 14 Конвенції (заборона дискримінації) у поєднанні зі статтею 8 Конвенції (право на повагу до приватного і сімейного життя).